

HỘI THÁNH

VĨ ĐỆT = NAM

MERIDIAN SOUTHERN BAPTIST CHURCH

660 SOUTH THIRD STREET, EL CAJON, CALIFORNIA

MILTON WOODALL, PASTOR

PHONE: 449-6520

A'NH-SÁNG

MỤC-SƯ

PHAN-THÀNH-BÌNH

ĐT. 714. 447-7404

"Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi,

ÁNH-SÁNG cho đường lối tôi!"

Thi-thiên 119:105

January 9, 1977. Vol II. No 1

Số 34 * Chúa nhật, ngày 9 tháng 1 năm 1977

HÚC ĂN

Hôm nay chúng ta trở lại bài cầu nguyện mà Chúa Jésus đã dạy cho các môn đồ của Ngài (Ma-thi-ơ 6:9-13). Sau ba lời cầu - xin cho công việc của Đức Chúa Trời:

DANH CHA được tôn thánh (Ánh Sáng số 29)
NUỚC CHA được đến (Ánh Sáng số 30)

Ý CHA được nên, đắc như trỗi. (AS số 31)
Kế đến là ba lời cầu xin cho chính mình:

Xin cho chúng tôi hôm nay THỰC ĂN đủ ngay.
Xin THA TỘI-LỐI cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha lỗi phạm tội nghịch cung chúng tôi;

Xin chớ để chúng tôi bị CẨM DỒ, mà cứu chúng tôi khỏi điêu ác;

Lời cầu xin thứ nhất cho cuộc sống con người. Là mong sao "thức ăn đủ ngay".

ĂN, nhu cầu tối trọng cho thể xác con người. Khi Đức Chúa Trời dựng nên con người, điêu Ngài lo đầu tiên cho con người là ĂN. Ngài đã lập một vườn Ê-den phước hạnh có đủ mọi thứ hoa thóm qua ngọt và Ngài cho phép con người được tự do ăn các trái cây, trong vườn đê sống. Vậy ĂN quả là một phước - hạnh trong những phước-hạnh mà Đức Chúa Trời dành cho con người.

Kế đó Đức Chúa Trời cung dồi hỏi con người phải thuận-phục Ngài cách trọn-vẹn, và điêu luật khởi đầu trác-nghiêm sự vâng-phục của con người cung tử nơi ăn. Đức Chúa Trời phán dân A-dam và È-va rằng: "Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biệt điêu thiện và điêu ác, thì chớ hē ăn đến; vì một mai người ăn chắc sẽ chết" (Sáng-thê-ký 2:16,17) Nhưng tiếc thay, A-dam và È-va, tổ phụ của loài người đã trai mang linh Đức Chúa Trời, nghe theo lời Ma-quí-cam dỗ, đã hái và ăn trái cây không nên ăn. Từ đó loại người không còn tư do ăn nữa, nhưng phải trả giá miếng ăn theo đoán ngã của Đức Chúa Trời: "Người phải lâm đói mõi hối trán mới có mà ăn" (Sáng-thê-ký 3:19). Chính Thanh Phao-Lô cũng khuyên những người biêng nhác rằng: "Nếu ai không khứng làm việc, thi cũng không nên ăn nữa." (II Tê-sa-lô-ni-ca 3:10) Ông cũng chê trách người Cố-rét là người "ham ăn và lâm biêng" (Tit 1:12) đúng lâ dân ĂN, thi ăn nhưng miếng ngon LÂM, thi chọn việc côn con mà lâm (Ca-dao)

Chẳng có một sinh vật nào lo miếng ăn bằng con người và cũng chẳng có sinh vật nào biết thưởng thức miếng ăn bằng con ng:

- Ăn để sống. Nghe có vẻ cao-thượng lắm. Trong bài Hân nho phong vị phủ, Nguyễn Công Trứ đã tỏ ra coi thường miếng ăn: "Ngay bá bùa vô bụng rau bính bách, người quân - tử ăn chẳng cầu no".

- Sống để ăn. Nghe có vẻ phàm tục, nhưng cũng lý-thú vô cùng. Nhà văn Tân Đà tự coi là người sành ăn.

Thú ăn chơi chung gọi ràng,
Mã xem chia dẽ ai băng the-gian.

Hã tuối của bê Tul-vân,
Long-xuyên chén mắm, Nghệ-an chén cà.

Cùng một chất gạo, con người đâu chịu từ dối này qua đổi khác cũ luộc chín mā ăn, nhưng mỗi ngày chế biến thành nhiều thứ nǎo cám, nǎo cháo. Xay thành bột lâm bánh ít, bánh dây, bánh xeô, bánh béo, bánh cuốn, bánh phở, nói sao cho hết baô nhiêu món ăn từ gốc gạo mā ra. Ngay như món phở cung đã là đặc đáo qua tần dường của Tú-Mô.

Trong các món ăn "quân-tụ vỉ"

Phở lâ quâ daing quí trên đồi.

Một vãi xu, nǎo đắt dở mây mổi,

Mã dù vỉ: Ngót, bùi, thơm, béo, bồ,

Nay bánh cuốn, nay thịt bò, nay nước dùng sao nhánh mõ.

Ngon rau thơm, hành củ thái trên,
Nước mắm, hổ-tiều cung giấm, đt điêm thêm.
Khói nghi ngút đưa lên thơm điec mũi,
Như súc đồng tái ruột gan bún phổi.

Như giục khói cái đồi của con ti.

Dâu són hâ, hải vị khôn bì,

Xôi một bát, thường khí chua thích miêng.

Vua Sa-lô-môn, một vị vua khôn ngoan, giấu có, quyến thế, lúc gần mòn đói Vua đã nghiệm thấy: "Các việc lao-khô của loài ng: lâm ra dưới mặt đất, thi được iết lối chí?" (Truyện-đạo 1:3) và "Chẳng gi-tốt hồn cho người lâ ăn, uống, khiên linh hồn minh-hưởng phước của lao khô minh". (Truyện-đạo 2:24) Vậy "Ai nấy phải ăn, uống, và hưởng lây phước của công lao minh, ấy cũng lâ sự ban cho của Đức Chúa Trời." (Truyện-đạo 3:13)

Vua Da-yit trong một thi phẩm cảm - ta, ôn huệ của Đức Chúa Trời đã ban cho Vua, cõ câu "Ngài ban cho người được thỏa các vật ngon." (Thi-thiên 103:5) Vua đã kẽ thúc

ăn ngon Vua hưởng quả là một ơn Đức Chúa Trời ban cho Vua.

Thức ăn là quý vây, đó quả thực là một ơn-phước Đức Chúa Trời ban cho loài người. Nên lời cầu xin trước nhất cho cuộc sống con người phải là "Xin cho chúng tôi hôm nay thức ăn đủ ngay."

Nhưng người tiên rưng bạc bẽ, không ở trong cảnh ăn bữa sang lò bữa tối đã tự - phu gạt bỏ lời cầu xin trên cho đổi sống của mình. Hô nhưng tướng có thức ăn là ăn được sao? Biết bảo người ngồi trước cao-lương mỹ vị mà mom-miệng dâng ngắt. Một cái mut nhỏ trong miếng, một cái răng đau cùng đùi lâm cho thức ngon khó trôi đến thức quang, chờ chặng cân nói chỉ đến, nhưng bệnh tật hiêm nghèo mà người bệnh thay thức ăn đã sờ. Vậy có thức ăn và ăn được qua là một hạnh phước cho con người, đang cho mọi người phải cầu "xin cho chúng tôi hôm nay thức ăn đủ ngay."

Miêng ăn, phước-hạnh đó và tai-hoa cũng đó. Ma-quí đã khôn ngoan cảm dỗ A-dam và È-va qua miêng ăn để đưa cả nhân loại vào vong tội lỗi. Ma-quí cũng đã áp dụng phuông-thức dỗ-đối Cứu Chúa Jésus. Khi Ngài đã nhịn ăn trong bốn mươi ngày tại đồng vắng thì Ngài đòi. Ma-quí đã đến với Ngài và khuyên dụ: "Nếu người phải là con Đức Chúa Trời, thì hãy khiên đá này trở nên bánh đi." (Ma-thi-ô 4:3). Nhưng Ngài đã quyết định không làm theo lời Ma-quí, Ngài chấp nhận còn đói đắn vật và từ chối miêng ăn nguy-hiem, Ngài khẳng định: "Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miêng Đức Chúa Trời!" (Ma-thi-ô 4:4)

Thánh Phao-lô đã đưa ra mục-đích cao đẹp trong việc ăn uống của Cơ-đốc nhân. Chẳng qua là ăn để giữ mang sống, cũng chẳng chấp nhận lấy bụng mình làm chúa minh mà ráng tìm của ngon vật lạ làm cho khoái khẩu, hưởng thụ. Ông khuyên: "Vậy, anh em hoặc ăn hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm." (I Cô-rinh-tô 10:31) Như vậy mục đích ăn uống đối với Cơ-đốc nhân là bảo-tồn thân thể là đến thô của Đức Chúa Trời (I Corinhtô 3:16), là thoa lòng trong ồn huệ mà Đức Chúa Trời ban cho như lời Kinh-Thánh chép "Như vậy, miễn là đủ ăn, đủ mặc thì phải thoa lòng." (I Timô-thê 6:8) Thoa lòng và hòa-đam-bac.

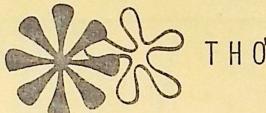
Thà rằng đâu xem nay với ruột bầu,
Chồng chan vợ húp gặt đâu khen ngon.
(Ca-dao)

Còn hơn Chồng ăn chả, vợ ăn nem.
Đưa cơm thêm, mua thịt mà ăn.
(Ca-dao)

Như vậy Thà ăn cám mầm cáy mà gay o o,
hơn ăn cám thịt bò mà lào ngay ngay.
(Ca-dao)

Vua Sa-lô-môn khuyên: "Thà một miêng bánh khô mà, hòa thuận, còn hơn là nhả đầy thịt té-lé mà cãi lộn nhau." (Châm-ngôn 17:1)

Xin Chúa cho chúng tôi thức ăn đủ ngay.
Chúng tôi vui-vẻ, hòa thuận và sống vĩ VINH HIEN ĐỨC CHÚA TRỜI.

THƠ

TỰ - CẨM

Phong tràn, trãi ngọt chín mươi xuân,
Vấn vút, bao nhiêu mối nơ-nã.
Nơ nước, xưa đã trang trãi tiêm
Nơ nhã, nay đã xếp thu dần,
Nơ đỗi, chưa dứt tình thương cảm,
Nơ Chúa, cam mang nghĩa ái-ân.
Khôn nguyên xin cha cho trả hết
Khi vào Thánh quốc, được yên thân.

Khi vào Thánh quốc, được yên thân,
Cùng bạn đồng công, lành Chúa ân,
Vào ở nhà Cha, đã sám sanh,
Bước lên cõi tho, lại tăng dần,
Thần-hồn khí dỗi, thối đau đớn,
Linh-thể tử đây, sạch nơ nã,
An trái bốn mùa, cây sú sõng,
Đời đời công halleling, phúc trường xuân!

Cụ Chân-sinh Nguyễn thiêng-Đạo

BƯỚC VÀO NƠI AN-NGHI ĐỐI ĐỐI

Ông TRƯỞNG-CÔNG HÒA, con ông Trưởng văn Chạy và bà Phan-thi Soan đã yê-an-nghi trong Nước Chúa vào rang ngày thứ Bảy, mồng 1 tháng 1 năm 1977 tại tư gia 12137 Aegaen, Norwalk, CA 90650. Halleling họ được 36 tuổi.

Xin thành-kinh phân-ưu và cầu Chúa an-ủi tang quyến.

